

sammen med Flertallet, ville ærede Medlemmer forhaabentlig se, at det er ikke vor principale Betragtning, men det er paa Grund af, at det i Djeblikket ikke er muligt for os at lægge Grundlaget til et saadant Forslag, som vi helst kunde ønske at se gennemført. I det første Vædringsforslag, hvor Mindretallet har fundet Anledning til at tage Særstandpunkt, staar jeg ikke sammen med det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen), idet det ærede Medlem staar sammen med det øvrige Flertal. Det er Vædringsforslag Nr. 6 til § 16 i Kapitel 2, om Erhvervelsen af Forsørgelsesret. Dette har jo været Genstand for Diskussion mange Gange her i Tinget, og vi have hørt den ærede Ordfører udtale sig om, at det ærede Flertal vil blive staaende ved 5 Aar. Et Mindretal, hvortil jeg hører, ønsker, at Forsørgelsesretten erhverves efter 2 Aars Forsølg. Forsørgelsesrettens Erhvervelse er selvfølgelig af stor Bigtighed for den fattige. Det er jo nu saaledes — som den ærede Ordfører ogsaa omtalte — at man søger at fortrænge den fattige fra det ene Sted til det andet, naar det kan indses, at han vil komme til at ligge Kommunen til Byrde. Men jeg kan da ikke se andet, end at naar man hør denne, om jeg saa maa sige, „Fortræng, æ ani“ naar man gør saadanne Forsøg paa at jage den fattige fra Sted til Sted, saa vil det ikke blive i den fattiges FAVOR, at hans Forsørgelsesrets Erhvervelse bliver forlænget, at der sættes 5 Aar eller et større Antal Aar i Stedet for et mindre Antal Aar. Jeg mener, at jo hurtigere den fattige erhverver sig Ret til at blive forørgtet paa det Sted, hvor han opholder sig, desto fastere vil hans Forhold blive, og desto mindre vil man bestrebe sig for at jage ham fra et Sted til et andet, og man kan vel nok finde det i god Analogi med mit Standpunkt, da jeg netop mener, at den fattige helst burde forørges paa det Sted, hvor han findes i Trang; dertil vilde jeg nemlig gaa, naar jeg fik gjort Forsørgelsen til en almindelig Samfundssag. Jeg vil derfor tilraade, at man, til Fordel for den fattige, stemmer for Vædringsforslaget om at indskrænke Tiden for Fattigforsørgelsesrettens Erhvervelse til to Aar. Jeg var helst gaaet endnu længere ned, men for dog at staa sammen med nogle Medlemmer, hvorved der aabnedes større Mulighed for at faa noget gennemført, har jeg anset det for bedre dog at gaa ned til dette, som jeg i hvert Fald anser for at være heldigere end det oprindelige Forslag.

Jeg kommer dernæst til samme Kapitels § 23, hvortil der ikke er stillet noget Væ-

dringsforslag. Jeg skal sige, hvorfor jeg er kommen ind paa at anstille nogle Betragtninger over denne Paragraf, som angaar Udlændinges Erhvervelse af Forsørgelsesret her i Landet, uden at jeg har stillet Vædringsforslag dertil. Ærede Medlemmer ville sikkert indrømme mig, at det er meget vanskeligt at stille Vædringsforslag til denne Paragraf, idet den kommer til at berøre vort Lands, det danske Folks Stilling til Udlandet og Forsørgelsesrettens Erhvervelse i andre Lande, og det gør, at der maa være Genfidsighedsforhold mellem de forskellige Lande. Derved kommer man ind paa meget vanskelige Forhold, idet man maa have mange Oplysninger for at komme paa det rene med, hvorledes vi ere stillede overfor Udlandet i den Henseende. Forholdet her i Landet har hidtil, saa vidt jeg har kunnet komme under Vejr med det og har kunnet undersøge det, ifølge ministerielle Skrivelser været dette, at en Udlænding, som havde opholdt sig i 5 Aar her i Landet i en og samme Kommune, betragtedes som forsørgelsesberettiget. Men i 1888 er der blevet sluttet en gensidig Traktat mellem Sverige og Danmark, som siger, at svenske Undersaatter skulle have opholdt sig her i et samlet Tidrum af 12 Aar for at blive forsørgelsesberettigede. Man vil se, at det en Skerpelse af Loven om Forsørgelsesrettens Erhvervelse, sammenlignet med tidligere. Med Hensyn til andre Lande er det mig ikke bekendt, at vi have nogen saadan Overenskomst. Saa vidt mig bekendt, er den paagældende Traktat imidlertid ikke sanktioneret af den lovgivende Forsamling, hvorefter der i ministerielle Skrivelser angaaende dette Forhold, som ere udstedt til forskellige Tider, bestemt er udtalt, at ifølge Hjemmel i vor Lovgivning have Udlændinge Forsørgelsesret efter 5 Aars Ophold her i Landet. Det vilde altsaa i sin hele Almindelighed, forekommer det mig, være heldigst, om dette Forhold var blevet ordnet ved Lov og ikke ved en Traktat, og det forekommer mig ogsaa at være i Rigsdagens Interesse, at den kom til at udtale sig herom. Forholdet er mig ingenlunde klart. Der er ogsaa et andet Forhold, som det forekommer mig, er meget underligt. Det er dette, at der i Straffeloven staar, at naar en Udlænding, der ikke i de sidste 5 Aar har haft Ophold i den danske Stat, gør sig skyldig til Strafarbejde o. s. v., saa kan han udvises. Men hvis han altsaa har været her i 5 Aar, saa kan han ikke udvises. Vi staa her lige overfor det Forhold, at Forbryderen er heldigere stillet end den fattige, og det er dog vel i Grunden ikke Meningen med denne Lovgivning, at den